

ЦЕФРИ ЈУЦИНИДИС

ШТРЦАЉКА

Рецепт је стигао поштом:

Помешати семе три мушкарца.
Снажно промешати.
Напунити штрцаљку за ћуреће печење.
Завалити се.
Гурнути цев штрцаљке.
Притиснути.

САСТОЈЦИ:

1 прстохват Стјуа Водсворта
1 прстохват Цима Фрисона
1 прстохват Волија Марса

Није било повратне адресе, али Томасина је знала ко га је послао: Дајана, њена најбоља пријатељица и, онедавно, стручњак за плодност. Од последњег Томасиног катастрофалног раскида, Дајана је заговарала оно што су називале Планом Б. На Плану А радиле су већ извесно време. Он је подразумевао љубав и венчање. На Плану А радиле су читавих осам година. Али приликом коначне анализе – и у томе је, по Дајанином мишљењу, била суштина – План А се показао сувише идеалистичким. Стога су сада разматрале План Б.

План Б био је посреднији и надахнутији, мање романтичан, самотнији, тужнији, али и одважнији. Предвиђао је позајмљивање мушкарца пристојних зуба, тела и памети, без тежих обољења, вољног да се наложи уз помоћ властитих фантазија (које нису нужно укључивале Томасину) како би испоручио мајушни испљувак

неопходан за величанствени подвиг зачећа. Попут близанаца Шварцкопф, две пријатељице су приметиле да се бојиште однедавно променило: опадање њихове артиљеријске моћи (обе су напуниле четрдесет година); јачање герилске тактике непријатеља (мушкарци чак више и не излазе на отворено); и потпуно укидање кодекса части. Последњи мушкарац с којим је Томасина затруднела – не онај банкар из butik инвестиционе банке, него онај пре њега, инструктор Александер технике – није је запросио чак ни реда ради. Његова представа о части састојала се у томе да поделе трошкове прекида трудноће. Требало је признати: најбољи војници повукли су се са бојног поља, упловивши у мирну брачну луку. Преостала је тек руља прељубника и губитника, типови који изврше препад па збришу, спаљивачи села. Томасина је дигла руке од плана да упозна некога с ким би провела цео живот. Уместо тога, мораће да роди некога ко ће провести цео живот с њом.

Али тек кад је добила рецепт, Томасина је схватила да је толико очајна да ће то и учинити. Знала је то и пре него што је престала да се смеје. Знала је у тренутку кад је ухватила себе како размишља: Стју Водсворт би можда и могао да прође. Али Воли Марс?

Томасина је – понављам као сат који откуцава – имала четрдесет година. Имала је скоро све што је желела у животу. Имала је одличан посао као помоћник продуцента *Вечерњих вести са Деном Радером* на CBS-у. Имала је сјајан, велики стан у Улици Хадсон. Имала је лепоту, готово неокрњену. Груди јој је, додуше, окрзнуло време, али и даље су се држале. И имала је нове зубе. Имала је блиставе нове фасетиране зубе. Испрва је звиждукала, док се није навикла, али сад је све било у реду. Имала је бицепсе. Имала је 175.000 долара на приватном пензионом рачуну. Али није имала дете. То што није имала мужа било је, у извесном погледу, и пожељно. Али желела је дете.

„После тридесет пете”, писало је у часопису, „жене теже зачињу.” Томасина није могла да верује. Таман кад се одлучила за то, тело је почело да јој се распада. Природа не хаје за њен степен зрелости. Природа је хтела да се она уда за свог момка са факултета. Заправо, са чисто репродуктивног становишта, природа би више волела да се удала за свог средњошколског дечка. Док је Томасина живела свој живот, није то ни примећивала: јајашца су се испаљивала у заборав, из месеца у месец. Тек сад је постала свесна свега. Док је на факултету агитовала за RPIRG¹, зидови њене материце

¹ *Rhode Island Public Interest Research Group* (Истраживачка група за јавни интерес Роуд Ајланда), непрофитна организација за заштиту потрошача. (Прим. прев.)

су се стањивали. Кад је стекла диплому из журналистике, њени јајници су престали да производе естроген. И док је спавала са сваким мушкарцем ког је пожелела, јајоводи су почели да јој се сужавају, запушавају. Током њених двадесетих. Том продуженом периоду америчког детињства. До тренутка кад је, образована и запослена, коначно могла мало да се забавља. Томасина је једном приликом свршила пет пута са таксистом по имену Игнасио Веранес у возилу паркираном у Улици Гензворт. Имао је закривљен пенис европског облика и баздио на машинско уље. Томасини је било двадесет пет година. Не би то поновила, али тад јој је било драго што је то урадила. Да не би касније жалила. Али у настојању да предупредите извесна жаљења, проузрокујете нова. Имала је тек двадесет и коју. Па, само је шврљала. Али двадесете су се прометнуле у тридесете и, после неколико пропалих веза, већ газиш тридесет пету, а онда једног дана узмеш *Мирабелу* и прочиташ: „Након тридесет пете, код жена почиње да опада плодност. Сваком наредном годином, повећава се могућност побачаја и урођених поремећаја.”

Повећавала се већ пет година. Томасина је имала четрдесет година, један месец и четрнаест дана. И паничила је, а понекад није. Понекад је била потпуно смирена и прихватала све то.

Размишљала је о њима, дечици коју није родила. Поређала су се уз прозоре утварног школског аутобуса, лица прислоњених о стакло, огромних, влажних очију. Гледала су напоље и узвикивала: „Разумемо. Није био прави тренутак. Разумемо. *Заиста.*”

Аутобус је уз дрхтај кренуо, и она је угледала возача. Посегнуто је кошчатом руком ка мењачу и, окренувши се према Томасини, лице му се разјапило у осмех.

У часопису је такође писало да се побачаји дешавају све време, а да жена то и не примети. Сићушне бластугле гребуцкале су по зидовима материце и, не нашавши упоришта, суљале се низ одводе, човечје и остале. Можда су биле живе неколико секунди у клозетској шољи, попут златних рибица. Није знала. Али са три абортуса, једним званичним побачајем, и ко зна колико незваничних, Томасинин аутобус беше крцат. Кад се пробудила усред ноћи, видела је како се полако одмиче од ивичњака, и чула грају дече збијене на седиштима, ону детињу цику за коју је немогуће разабрати да ли је у питању смех или врисак.

Позната је ствар да мушкарци посматрају жене као објекте. Али ниједно наше меркање груди и ногу није ни принети хладнокрвној калкулацији жене у потрази за семеном. Томасина је и сама била помало затечена, али то беше јаче од ње: чим је донела одлуку, почела је да гледа мушкарце као ходајуће сперматозоиде.

На журкама, преко чаше барола (ускоро ће престати, пила је као смук), Томасина је помно загледала примерке који су излазили из кухиње, мували се по предсобљу, или разглабали о нечему заваљени у фотељама. А понекад је, замагљених очију, имала осећај да може разазнати квалитет генетичког материјала сваког мушкарца понаособ. Поједине семенске ауре светлеле су милосрдно; друге су биле покидане замамним рупама суровости; а неке су опет трепериле и тамнеле услед неодговарајућег напона. Томасина је била у стању да утврди здравствено стање на основу човековог мириса или боје лица. Једном приликом, како би забавила Дајану, наредила је сваком мушкарцу на журци да исплази језик. Мушкарци су се без питања повиновали. Мушкарци се увек повинују. Мушкарци *воле* да их посматрају као објекат. Мислили су да жели да провери колико им је језик окретан, у смислу оралних способности. „Отвори уста и кажи аааа”, наређивала је Томасина целе вечери. И језици су се плазили на увид. Неки су имали жућкасте мрље или надражене папиле, други су били модри као покварена говедина. Неки су изводили раскалашне акробације, палацајући језиком горе-доле или извијајући га ка непцу како би показали шиљке који су им висили са доње стране попут заштитног оклопа риба из великих морских дубина. А била су и два-три који су изгледали савршено, седефасти као остриге и примамљиво дебелушкасти. Били су то језици ожењених мушкараца, који су већ подарили своју сперму – у изобиљу – срећним женама које су носале јастучиће по соби. Женама и мајкама које су се сада жалиле на друге ствари, на недостатак сна и прекинуте каријере – ствари које је Томасина очајнички прижељкивала.

А сада би ваљало и да се представим. Ја сам Воли Марс. Томасинин стари пријатељ. Заправо, њен стари дечко. Излазили смо три месеца и седам дана у пролеће 1985. У то време, већина Томасининих пријатеља се чудила што се забавља са мном. Пренели су ми шта је учинила кад је угледала моје име на списку састојака. Рекли су: „Воли Марс?” Сматрали су ме прениским (висок сам само сто шездесет пет центиметара), и нисам баш атлетски грађен. Томасина ме је ипак волела. Неко време била је луда за мном. Повезале су нас неке мрачне копче у главама, које нико други није могао да види. Знала је да седне за сто, преко пута мене, затрупка прстима и каже: „Шта још?” Волела је да ме слуша како говорим.

Волела је и касније. Сваких неколико недеља назвала би ме телефоном и позвала на ручак. И увек сам ишао. У време кад се све ово дешавало, договорили смо се за петак. Кад сам стигао у ресторан, Томасина је већ била тамо. Застао сам на тренутак иза

пулта хостесе, посматрајући је из даљине и припремајући се. Заваљена у столицу, пурњала је прву од три пљуге које је дозвољавала себи уз ручак. На полици изнад њене главе расцвао се огроман цветни аранжман. Јесте ли приметили? И цвеће је данас мултикултурно. Из вазе није провиривала ниједна ружа, лала нити нарцис. Уместо тога, буктала је флора из џунгле: амазонске орхидеје, суматранске мухоловке. Челоусти једне мухоловке задрхташе, надражене Томасининим парфемом. Коса јој је падала преко голих рамена. Није носила мајицу – не, јесте. Била је боје коже и уско припијена. Томасина се није облачила баш корпоративно, осим ако бордел не бисте назвали неком врстом корпорације. Оно што је имала да изложи било је на извол'те. (Било је на извол'те сваког јутра Дену Радеру, који је изнашао гомилу надимака за Томасину, а сви су имали неке везе са табаско сосом.) Али Томасини је некако успевало да се провуче са тим костимима ревијалне плесачице. Смекшавала их је својим мајчинским особинама: домаћим лазањама, загрљајима и пољупцима, лековима против прехладе.

Кад сам пришао, добио сам и загрљај и пољубац. „Хао, мили!”, рекла је, и привила се уз мене. Била је припита. Њено зажарено лево ухо нашло се на неколико центиметара од мог образа. Осетио сам како из њега избија топлота. Одмакла се и погледали смо се.

„Дакле”, рекох. „Важне вести.”

„Урадићу то, Воли. Родићу дете.”

Сели смо. Томасина је повукла дим, напућила усне у страну, и дунула.

„Сконтала сам, јебеш га”, рекла је. „Четрдесет ми је година. Одрасла сам. Могу то да урадим.” Нисам се још био навикао на њене нове зубе. Кад год би отворила уста као да би севнуо блиц. Додуше, изгледали су добро, њени нови зуби. „Баш ме брига шта други мисле. Или контактују или не контактују. Нећу га сама подизати: помоћи ће ми сестра. И Дајана. И ти можеш да дадиљаш, Воли, ако желиш.”

„Ја?”

„Можеш да будеш ујак.” Посегнула је преко стола и стисла ми руку. Узвратио сам стисак.

„Чујем да имаш списак кандидата на рецепту”, рекох.

„Шта?”

„Дајана ми је рекла да ти је послала рецепт.”

„А, то.” Увукла је дим. Образи су јој се надували.

„И ја сам на њему или тако нешто?”

„Бивши момци.” Томасина је одбила дим увис. „Сви моји бивши момци.”

Уто приђе конобар да нас пита шта ћемо попити.

Томасина је и даље зурила у дим који се ширио. „Хладан мартини, врло сув, две маслине”, рекла је. Потом је погледала у конобара. Није скретала поглед. „Петак је”, објаснила је. Провукла је руку кроз косу, забацивши је назад. Конобар се осмехнуо.

„И ја ћу мартини”, рекао сам. Конобар се окренуо и погледао ме. Подигао је обрве, а потом се поново осврнуо ка Томасини. Осмехнуо се још једном и отишао.

Чим се удаљио, Томасина се нагнула преко стола да ми нешто шапне на ухо. И ја сам се нагнуо. Дотакли смо се челом. А онда је рекла: „А шта кажеш на њега?”

„Кога?”

„Њега.”

Показала је главом. На другој страни ресторана, конобарова затегнута задњица гипко се удаљавала.

„Па он је конобар.”

„Нећу се удати за њега, Воли. Желим само његову сперму.”

„Можда ће је донети као прилог уз главно јело.”

Томасина се вратила у првобитни положај и угасила цигарету. Проучавала ме је из даљине, а потом извадила цигарету број два. „Хоћеш ли опет да се понашаш одбојно?”

„Не понашам се одбојно.”

„Да, понашаш се. Био си одбојан кад сам ти рекла за то и сад се опет тако понашаш.”

„Само ми није јасно зашто желиш да изабереш конобара.”

Слегла је раменима. „Сладак је.”

„Можеш ти боље.”

„Где?”

„Не знам. Има толико места.” Подигао сам кашику. Видео сам одраз свога лица, мајушан и изобличен. „Иди у банку сперме. Узми неког нобеловца.”

„Нећу само памет. Интелигенција није све.” Томасина зачкиљи док је увлачила дим, а онда погледа некако сањарски. „Желим све ђутуре.”

Извесно време нисам прозборио ни речи. Узео сам јеловник. Прочитао речи *Fricassée de Lapereau* девет пута. Мучила ме је следећа ствар: природно стање. Почео сам да увиђам – јасније него икада пре – какав је мој положај у природном стању: низак. Негде у равни хијене. У оквиру цивилизације, колико ми је познато, то није случај. Ту сам добра прилика, прагматично говорећи. На пензионом рачуну имам 254.000 долара. Али приликом избора семена, новац се изгледа не рачуна. Више вреде конобарови чврсти гузови.

„Теби се та идеја не допада, јел’ тако?”, рекла је Томасина.

„Није да ми се не допада. Само сматрам, ако ћеш већ имати дете, боље да то урадиш са неким другим. Кога волиш.” Погледао сам је. „И ко воли тебе.”

„То би било сјајно. Али ништа од тога.”

„Како знаш?”, упитао сам. „Можда се већ сутра заљубиш у неког. Можда се заљубиш за шест месеци.” Одвратио сам поглед и почешао се по образу. „Можда си већ срела љубав свог живота а да тога уопште ниси свесна.” Опет сам се загледао у њене очи. „А онда ћеш то схватити. И биће прекасно. Јер, ето, имаш дете с неким незнанцем.”

Томасина је одмахивала главом. „Четрдесет ми је година, Воли. Немам много времена.”

„И ја имам четрдесет”, рекао сам. „Шта је са мном?”

Погледала ме је пажљиво, као да би да разабере нешто у мом тону, а онда је то одбацила махнувши руком. „Ти си мушкарац. Ти имаш времена.”

После ручка, шетао сам улицама. Стаклена врата ресторана избацила су ме у предвечерје петка док су се људи окупљали за излазак. Било је пола пет и већ се смркавало у пећинама Менхетна. Из пругастиг димњака закопаног у асфалт избијала је пара. Неколико туриста окупило се око њега, разговарајући тихо на шведском, задивљени нашим вулканским улицама. И ја застадох да посматрам пару. Размишљао сам о испусту, о диму и испусту, у сваком случају. Тај Томасинин школски аутобус? Са једног од прозора гледало је и лице мога клинца. Нашег клинца. Забављали смо се три месеца кад је Томасина затруднела. Отишла је кући у Њу Џерзи да поразговара о томе са родитељима и вратила се три дана касније, обавивши абортус. Раскинули смо недуго после тога. Понекад тако помислим на њега, или њу, мог јединог правог, умореног потомка. Помислио сам на њега у том тренутку. Како би то дете изгледало? Налик на мене, буљавих очију и кромпирастог носа? Или на Томасину? На њу, одлучио сам. Уз мало среће, личило би на њу.

Неколико наредних недеља нисам чуо никаквих новости. Настојао сам да не размишљам о свему томе. Али град ми то није допуштао. Штавише, почео је да врви од беба. Виђао сам их у лифтовима и предворјима и напољу на тротоарима. Виђао сам их сапете у дечјим седиштима у колима, како слине и бесне. Виђао сам бебе у парку, на повоцима. Виђао сам их у метроу, док су зуриле у мене љупким, гумастиим очима преко рамена својих доминиканских дадиља. Њујорк није подесно место за бебе. Па зашто их онда сви имају? Свака пета особа на улици теглила је торбу

која је садржала ларву с капицом на глави. Изгледале су као да треба да се врате у утробу.

Углавном их виђате са мајкама. Увек сам се питао где су им очеви. Како изгледају? Колики су? Зашто они имају дете, а ја немам? Једне вечери видео сам целу мексичку породицу утаборену у вагону подземне железнице. Двоје дечице држало се за мајчину тренерку, док је принова, гусеница умотана у лист, сисала винску мешину њене дојке. Преко пута њих, држећи постељину и торбу са пеленама, седео је зачетник породице раширених ногу. Није имао више од тридесет година, ситан, здепаст, испрсан фарбом, широког астечког лица. Древно лице, лице од камена, преносило се кроз векове све до овог радничког комбинеzona, овог воза што јури, овог тренутка.

Пет дана касније стигла је позивница. Стајала је ненападно у мом поштанском сандучету међу рачунима и каталозима. Приметио сам Томасинину повратну адресу и распарао коверту. На предњој страни позивнице из боце шампањца пенушале су се речи:

ce!

ћу

ди

ило

О

Унутра су ведра зелена слова обавештавала: „У суботу, 13. априла, Дођите да Славимо Живот!”

Датум је, како сам сазнао касније, био пажљиво израчунат. Томасина је користила топломер како би одредила тачно време овулације. Сваког јутра, пре него што би устала из кревета, мерила је телесну температуру у стању мировања и уносила резултате у дијаграм. Такође, свакодневно је проверавала своје гаћице. Чист, беланчевинаст исцедак значио је да је јајашце ослобођено. На фрижидеру је држала календар начичкан црвеним звездицама. Ништа није препуштала случају.

Мислио сам да откажем. Поигравао сам се измишљеним пословним путовањима и тропским болестима. Нисам желео да идем. Нисам желео да постоје такве журке. Питао сам се да ли сам љубоморан или само конзервативан и закључио да јесам, и једно и друго. А онда сам, наравно, напослетку ипак отишао. Отишао сам да не бих седео код куће и размишљао о томе.

Томасина је живела у истом стану једанаест година. Но, кад сам се те вечери обрео тамо, изгледао је потпуно другачије. Познати

ружичасти шприцани таписон, као какав саг од хлеба са маслинама, водио је из фоајеа, пролазио поред оне исте скоро увеле биљке на одморишту, до жутих врата која су се некад отварала мојим кључем. Иста мезуза, коју су заборавили претходни станари, и даље је била прикуцана на довратку. Судећи по месинганој ознаци, 2-А, то је и даље био онај скупи једнособни стан у којем сам провео деведесет и осам ноћи заредом пре скоро десет година. Али кад сам покуцао и потом отворио врата, нисам га препознао. Једино осветљење биле су свеће раштркане по дневном боравку. Док ми се очи нису привikle, пипао сам дуж зида до ормара – налазио се на истом месту као и пре – и окачио капут. На оближњој комоди горела је свећа и, погледавши је пажљивије, почех да схватам у ком правцу су Томасина и Дајана отишле са осмишљавањем украса за журку. Иако нељудски велика, свећа је, упркос томе, представљала верну репродукцију мушког уда у снажној ерекцији, са готово хиперреалистичким детаљима, све до сићушних вена и спруда мошница. Запаљени врх фалуса осветљавао је два предмета на плочи: глинену реплику древне хананске богиње плодности каква се може купити у феминистичким књижарама и њу ејџ дућанима, заобљеног стомака, набрекљих груди; и паковање миришљавих штапића са силуетом испреплетаног пара.

Стајао сам тамо док су ми се зенице шириле. Полако су почела да се разазнају тела у дубини собе. Било је много људи, можда и седамдесет петоро. Личило је на прославу Ноћи вештица. Жене које су целе године потајно прижељкивале да се обуку секси, заиста су се обукле секси. Носиле су краћушне мајице са зекама или вештичје хаљине са прозрезима до бокова. Више њих миловало је провокативно свеће или се лудирало са врелим воском. Али нису били млади. Нико није био млад. Мушкарци су изгледали онако како углавном и изгледају протекљих двадесет пет година: угрожено, али ипак прикладно. Изгледали су попут мене.

Боце шампањца су се отварале, баш као на позивници. После сваког праска чепа нека жена је викала: „Упс, трудна сам!” и сви би се насмејали. А онда сам нешто препознао: музику. Био је то Џексон Браун. Једна од ствари која ми се свиђала код Томасине била је њена старомодна и сентиментална колекција плоча. И даље ју је имала. Сетио сам се како смо плесали управо уз тај албум. Касно једне вечери, само смо свукли одећу и заплесали потпуно сами. Беше то један од оних спонтаних плесова у дневном боравку какви се дешавају на почетку везе. Вртели смо једно друго по простирци од конопље, наги и бестидни у потаји, и то се више никад није поновило. Стајао сам тамо, присећајући се, док ми неко није пришао с леђа.

„Хеј, Воли.”

Зачкилио сам. Била је то Дајана.

„Само ми кажи”, рекао сам, „да нећемо морати да гледамо.”

„Опусти се. Тотално је PG.² Томасина ће то обавити касније.

Кад сви оду.”

„Не могу да останем дуго”, рекао сам, осврнувши се по просторији.

„Треба да видиш какву смо само штрцаљку набавили. Четири долара и деведесет пет центи, на распродаји у подруму ’Мејсија’.”

„Идем касније с неким на пиће.”

„Имамо и чашицу са узорком. Нисмо могле да нађемо ништа са поклопцем. На крају смо узеле пластичну чашу за децу. Ролан ју је већ напунио.”

Нешто ми застаде у грлу. Прогутао сам.

„Ролан?”

„Дошао је раније. Дали смо му да изабере *Хасилер* или *Пенџаус*.”

„Пазићу шта пијем из фрижидера.”

„Није у фрижидеру. Испод лавабоа је, у купатилу. И ја сам се бринула да га неко стварно не попије.”

„Зар не мора да се држи на хладном?”

„Искористићемо га за сат времена. Издржаће.”

Из неког разлога климнуо сам главом. Почео сам јасније да видим око себе. Видео сам породичне фотографије на полици изнад камина. Томасина и њен тата. Томасина и њена мама. Цели клан Ђеновезеових на храстовом стаблу. А онда сам рекао: „Можда сам старомодан, али...” и ућутао.

„Опусти се, Воли. Узми шампањац. *Журка* је.”

За шанком је послуживала шанкерка. Одбио сам шампањац и затражио чашу скоча, без леда. Док сам чекао, гледао сам по соби тражећи Томасину. Наглас, мада прилично тихо, изговорио сам саркастично: „Ролан.” То беше име баш по мери. Као неки јунак средњовековног епа. „Сперма Роланова”. Наслађивао сам се тиме, кад наједном зачух дубок глас који је допирао негде изнад моје главе: „Мени нешто кажеш?” Погледао сам навише, не баш у сунце, али у његову антропоморфну репрезентацију. Био је плавокос и риђокос у исти мах, и крупан, а свећа која је стајала на полици за књиге иза њега осветљавала му је гриву попут неког ореола.

„Јесмо ли се упознали? Ја сам Ролан Демаршеље.”

² Скраћеница за категорију *Parental Guidance Suggested* у систему рангирања филмова Америчке филмске асоцијације, која подразумева садржај који можда није прикладан за децу, па се препоручује присуство родитеља. (*Прим. прев.*)

„Воли Марс”, рекох. „Помислио сам да си то можда ти. Дајана ми је указала на тебе.”

„Сви указују на мене. Осећам се као награђивани вепар”, рекао је, осмехнувши се. „Жена ме је управо обавестила да одлазимо. Успео сам да испреговарам још једно пиће.”

„Ожењен си?”

„Седам година.”

„И она нема ништа против?”

„Па, није имала. Али сад више и нисам тако сигуран.”

Шта да кажем о његовом лицу? Било је искрено. Лице навикнуто да га гледају, да га проучавају, без устезања. Имао је здрав тен боје кајсије. Обрве, такође боје кајсије, беху чупаве као код каквог старог песника. Оне су спречавале да му лице изгледа сувише дечачки. Томасина се управо у то лице загледала. Погледала га је и рекла: „Унајмљен си.”

„Супруга и ја имамо двоје деце. Намучили смо се, додуше, док није затруднела са првим. Тако да нам је познато како то може бити. Забринутост и темпирање и све.”

„Твоја супруга је сигурно веома слободоумна”, рекао сам.

Ролан је зачкилио, процењујући моју искреност – очигледно није био глуп (Томасина је вероватно ископала његове резултате са пријемног испита за факултет). А онда је, у недостатку доказа, претпоставио да сам невин.

„Каже да је поласкана. Знам да ја јесам.”

„Некад сам се забављао са Томасином”, рекох. „Живели смо заједно.”

„Стварно?”

„Сад смо само пријатељи.”

„Добро је кад испадне тако.”

„Тад кад смо били скупа није размишљала о деци”, рекао сам.

„Тако то иде. Мислиш да имаш све време овога света пред собом. А онда: трас! Откријеш да немаш.”

„Могло је бити другачије”, рекао сам. Ролан ме опет погледа, не сасвим сигуран како да схвати моју примедбу, а затим се загледа ка другој страни собе. Осмехнуо се некоме и подигао чашу. Потом се поново обрати мени. „Није упалило. Моја жена хоће да иде.” Одложио је чашу и окренуо се да пође. „Драго ми је да смо се упознали, Воли.”

„Само рокај”, рекао сам, али није ме чуо, или се правио да није.

Већ сам искапио пиће, па сам узео ново. Потом кренух да пронађем Томасину. Пробио сам се кроз дневни боравак и прогурао у дубину ходника. Разметљиво сам се испрсио у оделу. Неколико жена ме је одмерило, па одвратило поглед. Врата Томасинине спа-

ваће собе била су затворена, али још увек сам се осећао овлашћењим да их отворим.

Стајала је крај прозора, пушила и гледала напоље. Није ме чула кад сам ушао, а ја се нисам огласио. Само сам стајао тамо и посматрао је. Какву хаљину треба да обуче девојка за своју Журку оплодње? Одговор: Онакву какву је носила Томасина. Није била оскудна, технички. Палада јој је од врата до глежњева. Но, између те две тачке, у тканини беше домишљато просечен читав низ рупица које су откривале парче бедра ту, глатку карлицу тамо; а изнад, белу облину профила дојке. Наводила је на помисао о скривеним отворима и мрачним каналима. Бројао сам блиставе делиће коже. Имао сам два срца, једно горе, друго доле, оба су пумпала.

А онда сам рекао: „Управо сам видео Секретаријата.”

Окрнула се. Осмехнула се, мада не нарочито убедљиво. „Зар није диван?”

„И даље мислим да је требало да изабереш Исака Асимова.”

Пришла је и пољубили смо се у образ. Ја сам пољубио њен, у сваком случају.

Томасина је углавном пољубила ваздух. Пољубила је моју семенску ауру.

„Дајана каже да се манем штрцаљке и напосто спавам с њим.”

„Ожењен је.”

„Сви су.” Застала је на тренутак. „Знаш на шта мислим.”

Ничим нисам показао да знам. „Шта радиш овде?”

Жустро је повукла два дима, као да се охрабрује. А затим је одговорила: „Паничим.”

„У чему је проблем?”

Покрила је лице дланом. „Ово је тако *дејпримирајуће*, Воли. Нисам желела да овако затрудним. Мислила сам да ће због журке бити забавно, али тако је депримирајуће.” Спустила је руку и погледала ме у очи. „Мислиш ли да сам луда? Мислиш, јелда?”

Молећиво је извила обрве. Јесам ли вам рекао за Томасинину пегу? Има ту пегу на доњој усни налик на мрвицу чоколаде. Сви стално покушавају да је уклоне.

„Не мислим да си луда, Том”, рекао сам.

„Не мислиш?”

„Не.”

„Е, баш зато ти верујем, Воли. Прост си, зато ти верујем.”

„Како то мислиш прост?”

„Не прост у негативном, већ у позитивном смислу. Нисам луда?”

„Желиш да родиш дете. То је природно.”

Томасина се наједном нагну напред и спусти главу на моје груди. Морала се сагнути да то учини. Склопила је очи и дубоко

уздахнула. Ставио сам јој руку на леђа. Моји прсти су пронашли рупицу и миловао сам голу кожу. Топлим, изузетно захвалним гласом, рекла је: „Ти капираш, Воли. Тотално капираш.”

Усправила се и осмехнула. Погледала је хаљину, наместила је тако да јој се види пупак, и узела ме под руку.

„Хајде”, рекла је. „Вратимо се на журку.”

Нисам очекивао оно што се потом десило. Кад смо изашли, сви су клицали. Томасина ме је држала испод руке и почесмо да машемо гомили као какав краљевски пар. На тренутак сам заборавио разлог ове журке. Само сам стајао руку под руку са Томасином и примао аплауз. Кад је клицање утихнуло, приметио сам да и даље свира Џексон Браун. Нагнуо сам се и дошапнуо Томасини: „Сећаш ли се како смо плесали уз ову песму!”

„Уз ово смо плесали?”

„Не сећаш се?”

„Имам овај албум одувек. Вероватно сам плесала уз њега хиљаду пута.” Одмакла се. Пустила ми је руку.

Чаша ми је опет била празна.

„Могу ли нешто да те питам, Томасина?”

„Шта?”

„Да ли икад размишљаш о нама?”

„Воли, немој.” Окренула се и погледала у под. Тренутак касније, слабашним, нервозним гласом, рекла је: „Тад сам била начисто сјебана. Мислим да не бих остала ни са ким.”

Климнуо сам. Прогутао кнедлу. Рекао себи да не изговарам оно што сам намерио. Погледао сам изнад камина, као да ме тамо нешто занима, и рекао: „Да ли икад размишљаш о нашем детету?”

Једини знак да ме је чула беше трзај тик поред левог ока. Дубоко је удахнула, па издахнула. „То је било давно.”

„Знам. Само што, кад видим колико се сад мучиш, помислим да је могло бити и другачије.”

„Не бих рекла, Воли.” Узела је кончић са рамена мог сакоа, намрштивши се. Потом га је бацила.

„Боже! Понекад пожелим да сам Беназир Буто или неко сличан.”

„Желиш да будеш премијерка Пакистана?”

„Желим леп, једноставан, договорен брак. Дакле, након што мој муж и ја спавамо, он може да оде и игра поло.”

„Волела би то?”

„Наравно да не бих. То би било грозно.” Увојак јој је упао у очи и она га надланицом врати на место. Осврнула се по соби. Потом се исправила и рекла: „Идем мало да се дружим.”

Подигао сам чашу. „Плоди се и множи се”, рекох. А Томасина ме стисну за руку и оде.

Стајао сам где сам се затекао, пијуцкајући из празне чаше како бих нешто радио. Потражио сам погледом има ли нека жена коју нисам упознао. Није било ниједне. Отишао сам до шанка, и пребацио се на шампањац. Шанкерка ми је три пута допуњавала чашу. Звала се Џули и студирала је историју уметности на Универзитету Колумбија. Док сам стајао тамо Дајана је стала на средину просторије и куцнула неколико пута о чашу. Остали су је послушали и у соби је настао тајац.

„Као прво”, почела је Дајана, „пре него што вас све избацимо одавде, хтела бих да наздравим нашем вечерашњем ах-тако-великодушном донатору, Ролану. Обавиле смо потрагу широм земље и, морам вам рећи, аудиције су биле *исцрпљујуће*.” Сви су се насмејали. Неко довикну: „Ролан је отишао.”

„Отишао је? Е па, онда ћемо наздравити његовом семену. Оно је и даље овде.”

Лош смеха, неколико пијаних узвика. Поједини гости, и мушкарци и жене, узеше свеће и почеше да витлају њима.

„И, најзад”, наставила је Дајана, „најзад, желела бих да наздравим нашој ускоро трудној – да куцнем у дрво – мајци. Њена храброст у добављању средстава производње представља надахнуће за све нас.” Онда су извукли Томасину испред осталих. Људи су хукали. Томасинина коса је падала. Облило ју је руменило и смешила се. Потапшао сам Џули по руци и испружио чашу. Сви су гледали у Томасину кад сам се окренуо и шмугнуо у купатило.

Кад сам затворио врата, урадио сам нешто што обично не радим. Стао сам и погледао се у огледало. Престао сам то да чиним, да се дуже гледам, има барем двадесет година. Зурење у огледало било је најбоље око тринаесте. Али те вечери учинио сам то поново. У Томасинином купатилу, у ком смо се некад туширали и чистили зубе концем заједно, показао сам себе себи. Знате ли о чему сам размишљао? Размишљао сам о природи. Размишљао сам опет о хијенама. Хијена је, сетио сам се, окрутан грабљивац. Хијене понекад нападају и лавове. Нису нека лепота, хијене, али сналазе се. И тада сам подигао чашу. Подигао сам чашу и наздравлио самом себи: „Плоди се и множи се.”

Чашица је била управо тамо где је Дајана и рекла да ће бити. Ролан ју је, са свештеничком брижљивошћу, одложио на врх паковања вате. Чаша за децу беше устоличена на облачићу. Отворио сам је и проверио његов дар. Једва да је покривала дно чаше, жућкаста издркотина. Изгледала је као гумасти цемент. Грозно је, кад боље размислите. Грозно је да је женама неопходна ова твар. Тако тричава. Мора да их излуђује то што имају све што је потребно да створе живот, осим овог слабашног квасца. Испрао сам Роланову

муницију испод чесме. Затим сам проверио да ли су врата закључана. Нисам желео да ми неко упадне.

То је било пре десет месеци. Недуго потом, Томасина је затруднела. Невероватно се раскрупњала. Био сам одсутан пословно кад се породила уз помоћ бабице у Сент Винсенту. Али вратио сам се на време да добијем вест:

*Томасина Ђеновезе њоносно објављује
рођење сина,
Џозефа Марија Ђеновезеа,
15. јануара 1996.
3 кџ и 200 ѓр*

То што је био ситан беше довољан доказ. Упркос томе, кад сам неколико дана касније однео кашичицу из „Тифанија” малом наследнику, чим сам погледао у колевку, распришле су се све сумње. Кромпирасти нос. Буљаве очи. Чекао сам десет година да угледам то лице на прозору школског аутобуса. Сад кад сам га видео, могао сам само да му махнем у знак поздрава.

1995.

Предео с енглеског
Ален Беџић